

О. ГОРНОВИЯ

НАШЕ СТАНОВИЩЕ
ДО РОСІЙСЬКОГО
НАРОДУ

1950

КИЇВ

ЛЬВІВ

О. ГОРНОВИИ

НАШЕ СТАНОВИЩЕ
ДО РОСІЙСЬКОГО
НАРОДУ

1950

О. ГОРНОВИЙ

НАШЕ СТАНОВИЩЕ ДО РОСІЙСЬКОГО НАРОДУ

Приступаючи до розгляду нашого становища до російського народу, зазначимо зразу, що це питання поділяється на дві частини: 1/ наше становище до російських народних мас і 2/ наше становище до російських імперіялістів. В кожному з цих двох питань наше становище різне.

В принципі наше становище до російського народу нічим не відрізняється від нашого становища до всіх інших народів. Воно впливає з основних наших ідейно-політичних засад — з великої "Воля народам! Воля людині!"

Українському революційно-визвольному рухові, який зродився на ґрунті національного поневолення і колоніального гніту українського народу і який висловлює прагнення до визволення, всяке поняття шовінізму, а тим більше імперіялізму — чуже і осоружне. Борючись за визволення власного народу, ми прагнемо до визволення і державної самостійності всіх народів, бо ми ненавидимо всяке поневолення, бо нам неприємний всякий імперіялізм. Ми переконані, що український народ, як всякий інший

народ у світі, може найкраще й найповніше розвиватися тільки в сім'ї вільних і незалежних держав усіх народів. Ми хочемо своє життя будувати у власній самостійній державі, в тісній співпраці з усіма народами. Ми віримо, що справжній мир у світі може забезпечити тільки система вільних національних держав усіх народів на їх етнографічних територіях. Ось як визначив III-ий Надзвичайний Великий Збір ОУН наше становище у цьому відношенні:

"Організація Українських Націоналістів бореться за Українську Самостійну Соборну Державу і за те, щоб кожна нація жила вільним життям у своїй власній самостійній державі. Знищення національного поневолення та експлуатації нації нацією, система вільних народів у власних самостійних державах — це єдиний лад, що дасть справедливу розв'язку національного і соціального питань у цілому світі".

Ці положення є вихідними й при визначуванні нашого становища до російського народу. ОУН бореться не проти російського народу, а за визволення України від гніту російсько-більшевицьких загарбників. ОУН стоїть на становищі, що російська держава повинна покриватися з етнографічними кордонами російського народу і в ніякому випадку не виходити поза ці межі. З російським народом, який матиме свою національну державу на своїй етнографічній території, який не виступатиме проти націо-

нально-визвольних прагнень українсько-
го народу, з російським народом, який
не стоїть на становищі імперіялізму, а
бореться за знищення овоїх імперіялі-
стичних клік, - з таким російським на-
родом ми прагнемо до найтіснішої спів-
праці сьогодні і в майбутньому.

Виходячи з такого становища, ОУН змагає до знищення російсько-більшевицької тюрми народів і перебудови СРСР на незалежні держави усіх народів, в колі яких знайшлася б і національна держава російського народу. Тим самим ОУН бореться за відділення України від Росії, бо це єдиний шлях до того, щоб покласти край національному поневоленню українського народу, колоніальному грабежу його багатств, жорсткій експлуатації його праці російсько-більшевицькими імперіялістами. Це єдиний шлях здійснити волелюбні прагнення українського народу, природні зрештою для кожного народу, жити в своїй незалежній державі.

Знищення колоніально-експлуаторського СРСР, знищення імперіялістичної кляси сталінських вельмож диктується найжиттєвішими інтересами всіх народів СРСР. Перебудова СРСР на незалежні держави - це найсправедливіша і найпрогресивніша розв'язка національного питання, бо вона в корені підтинає російський імперіялізм і створює можливості для всебічного розвитку кожного народу. Вона веде не до національної обмеженості і закорузлої, а до найширшої

співпраці і дружби між народами, бо вона буде їх на принципах оправданої незалежності, рівності і добровільності. Звільняючи народи від колоніального гніту російсько-більшевицьких імперіалістів, вона створює найкращі передумови для розв'язки соціального питання кожним народом в дусі інтересів працюючих мас. Тому перебудова ССРСР на незалежні держави всіх його народів — це не поворот назад, до старого і віджилого, — це, безсумнівно, величезний прогрес.

Відокремлення України від Росії не є жодним ворожим виступом проти російського народу, як це змальовує большевицька пропаганда.

По-перше, боротьба за відокремлення України від Росії — це боротьба за надежне кожному народові і давно вже всіма за кожним народом визнане право жити на власній землі незалежним державним життям. Хіба ж скількинебудь об'єктивно думаюча людина може розцінювати таку боротьбу як боротьбу ворожу будь-якому іншому народові? Крім цього, боротьба за відокремлення України від Росії — це навіть з точки зору большевицьких законів, боротьба цілком законна: конституція ССРСР забезпечує за кожною т. зв. союзною республікою право на вихід зі складу ССРСР.

По-друге, російському народові не потрібна Україна, вона потрібна тільки російським імперіалістам. Твердження про те, що Росія не може обійтися без

України, - а з такими твердженнями витупили Ленін і Сталін, - лише імперіалістична вигадка, вживана всіма імперіалістами, а сфабрикована на те, щоб баламутити народні маси. /Німецькі імперіалісти поступали так само, коли кричали, що німецькому народові тісно, що йому грозить голод, що йому потрібний "життєвий простір" і т. п. / Далі, таке твердження взагалі не є ніяким аргументом і не може давати ніякому народові права поневолювати інший народ. Таких "аргументів" вживають тільки імперіалісти для оправдання своїх безкочечних імперіалістичних війн і загарбаня чужих територій.

Російські землі настільки багаті, а російський народ настільки працювятий, що може сам себе забезпечити. Треба тільки, щоб земля, багатства російської землі, промисловість були в руках російського народу, а не в руках кляси большевицьких вельмож, щоб російський народ працював на себе, а не на зграю большевицьких експлуататорів і не на їх імперіалістичні пляни. До того ж, якщо російському народові потрібні українське вугілля, залізо чи хліб, то він може їх отримати шляхом обміну з Україною за господарські добра своєї землі, напр., ліо чи промислові вироби, потрібні Україні, а не шляхом загарбаня України і колоніяльної експлуатації її багатств.

Царські, а зараз большевицькі імперіалісти свідомо зосередили і далше

зосереджують основні галузі промисловості не там, де є сировина, а в безсировинних областях Росії /Нечорноземний і Ленінградський центри/, до яких вивозять заграблену сировину з т. зв. союзних республік. То ж, цілком очевидно, що відірвання України і інших "союзних республік" викличе зміни в сучасній російській господарській системі. Але це не буде удар по російській економіці, а тільки удар по її імперіялістичній структурі, удар по тих всіх галузях промисловості, які працюють на імперіялістичні воєнні потреби большевицьких загарбників. Все це викличе тимчасові труднощі в російській економіці, які їй прийдеться побороти як неминучі в процесі оздоровлення, в процесі перебудови на неімперіялістичні, національні рейки. Перебудувавшись на національній основі, російська економіка закладе тривкі підвалини для свого успішного розвитку, зміцнить свою силу й основи, стане на послуги російському народові, а не большевицьким експлуататорам. Бо що ж російському народові /цілому народові, а не підкупленій частині/ напр., з того, що він має розвинуту промисловість /до речі, побудовану і розбудовувану з такими величезними затратами людського життя, праці і майна/, коли ця промисловість не працює для нього, а на війну, на озброєння, коли доходи від цієї промисловості використовуються клясою большевицьких вельмож в антинародних цілях,

коли величезна більшість робітників /за винятком партійно-отакановсько-прикажницького прошарку/ знаходить у ній не радісну працю, а важку каторгу, не відповідний заробіток, а нестерпний визиск, коли робітники не мають найменшого впливу на керівництво промисловістю? Отже, в інтересах російських працюючих мас є знищення імперіалістичної побудови промисловости ССРСР.

Такого знищення вимагають також справедливі інтереси поневолених народів ССРСР, які не можуть миритися з колоніальним становищем. Ми ж не можемо допустити до того, щоб скарги української землі російсько-більшевицькі окупанти вивозили цілком забезцін і тільки тому, що їх потрібно російській промисловості, свідомо розбудованій в безсировинних областях. Ми не можемо погодитися з тим, щоб господарство України розбудовувалося однібічно /сільське господарство й видобувна промисловість/, щоб Україна, маючи великі запаси всієї необхідної сировини, не мала розвинутих усіх галузей промисловости. Ми не можемо дивитися на те, як мільйони українського народу вмирають від голоду тільки тому, що його хліб загарбали кремлівські розбійники. Ми не можемо допустити до того, щоб Україна і надалі залишилася базою сировини і ринком збуту для російської промисловости, джерелом збагачування класи більшевицьких вельмож. І тому ми боремося за відділення України від Росії.

Таким чином, відокремлення України звернене не проти російського народу, а виключно проти російсько-більшовицьких імперіялістів, знищення яких є в інтересах російського народу.

Змагаючи до відокремлення України і перебудови СРСР на незалежні держави всіх народів СРСР, ми рівночасно прагнемо до якнайтіснішої співпраці в політичній, економічній і культурній галузях з російським народом. Російський народ – наш безпосередній сусід, з ним у нас багато спільних інтересів, і співпраця наша може розвинутися дуже успішно, якщо вона буде побудована не на імперіялістичних співвідношеннях, а на справжній дружбі і рівноправності.

Сьогодні більшовицькі імперіялісти широко кричать про т. зв. допомогу російського народу українському народові. Та це ні трохи не відповідає правді. Це – безсоромна брехня, і то брехня, так би мовити, подвійна.

По-перше, якщо йдеться про період царської Росії, то російський народ, російські народні маси не мали ніякого впливу як на внутрішню так на зовнішню політику царського уряду. Це дуже добре, краще може навіть від інших знають і самі більшовики. Царський уряд правив Росією на основі самодержавства. Політика царського уряду в ніякій мірі не відображала волі російського народу, оскільки цей народ був позбавлений усіх демократичних прав, оскільки в Росії не було ніяких демократичних

інститутів. Тому то політика царського уряду щодо України в ніякій мірі не може вважатися політикою російського народу. В умовах царського самодержавства російські народні маси не мали ніякої змоги виявити своє справжнє становище щодо українського народу. Оскільки більшовики сьогодні твердять інакше, то вони цим самим попадають у суперечність із своїм дотеперішнім становищем: вони заперечують ту істину, що в умовах царського самодержавства російський народ був позбавлений будь-яких політичних прав.

Так само, як в умовах царського самодержавства, російський народ не має ніякої змоги виявляти свою волю і в умовах диктаторського, тоталітарного Советського Союзу. Тому також і вся політика советського уряду по-українськи му питанні не може вважатися за виявлення справжніх поглядів російських народних мас у цій справі.

По-друге, як політика російського царизму, так і політика московсько-більшевицьких імперіялістів щодо українського народу ніколи не була і не є політикою "допомоги" Україні, але політикою національного гніту і експлуатації України, політикою винищення українського народу, жорстокої розправи з його визвольними змаганнями. Саме, на жаль, такий, а не інакший зміст російсько-українських відносин в минулому і сьогодні. Та за цю політику ми обвинувачуємо в першу чергу царських і боль-

шевицьких імперіялістів, а не російський народ, у цілому, не російські народні маси.

З прикрістю ми мусимо в цьому місці ствердити, що російський народ давав /і дає/ з себе робити знаряддя політики гноблення і експлуатації України в руках своїх імперіялістичних керівників. Бо що ж зробив російський народ, щоб перешкодити царським імперіялістам у зраді Переяславського договору /Виленською угодою з Польщею в 1655 р. і Андрусівською в 1667 р./, в знищенні Козацької Республіки, в зруйнуванні Запорізької Січі, в заведенні кріпацтва на Україні, в забороні української мови. Що зробив російський народ для того, щоб перешкодити більшевицьким імперіялістам завойовувати Україну в 1917-20 рр., що зробив він для того, щоб не допустити до гноблення українського народу після 1920 р. і сьогодні? Що робить він сьогодні в тому напрямі, щоб перешкодити московсько-більшевицьким гнобителям здушувати нашу визвольно-революційну боротьбу в Україні? Про яку ж тоді "допомогу" російського народу може йти мова?

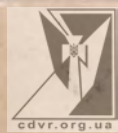
Хіба ж викуп із неволі Шевченка групою передових росіян, чи близьке знайомство Шевченка з Чернишевським і тому подібні приклади - це допомога російського народу українському? Ні, бо це лише діла окремих одиниць, це лише відірвані випадки. Ні, бо це лише одиниці здобувалися і здобуваються на гі-

дне трактування українського народу і признання йому належних прав. Ні, бо ці одиниці залишилися і залишаються поки що як самітні острови серед російського народу. Прихильного ставлення до українського народу з боку передових людей з російського народу не можна узагальнювати як "допомогу" російського народу українському. Це лише проблиски майбутньої співпраці двох вільних і цілком незалежних українського і російського народів, це доказ можливості такої співпраці вже сьогодні, на ґрунті спільної боротьби проти спільного ворога - російсько-більшевицьких імперіялістів, які придушують також російські працюючі маси, жорстоко експлуатують їх і гонять вмирати за чужі ім інтереси.

Прагнучи до співпраці з російським народом, ми найрішучіше виступаємо проти приписування російському народові "керівної ролі", обов'язків "старшого брата", що випливають нібито з якихось благородних вищих якостей цього народу /"російський народ найвидатніша нація", що має "ясний розум, стійкий характер і терпіння"/, бо за всім цим криється російський імперіялізм, расизм і шовінізм.

Ми стоїмо на становищі, що у світі не має повноцінних і неповноцінних народів, народів, що були б найвидатніші з-поміж усіх інших. Можуть бути тільки розвинуті і відсталі народи. Але ці останні вийшовши зі стану своєї відста

лости, не тільки нічим не поступаються розвинутим, а часто перевищують їх. Скільки ж то свого часу не "доказувано" про неповноцінність слов'ян, і якими ж мирними в обличчі дійсності з'являються ці докази сьогодні. Якже ж ганебно провалилися гітлерівські твердження про те, що німецька нація – найздібніша і єдина державно-творча нація в світі, що їй належить право нації панів. В кожного народу є свої національні корисні прикмети й окремі здібності, але це ще ніяк не означає, що через це дана нація – вже "найвидатніша", чи щось у тому роді, нація у світі. Висування якоїсь одної нації як найвидатнішої у світі – це расизм, як такий заслуговує тільки засудження і нап'ятовування.

Тому ми не признаємо за російським народом жодних "вищих якостей", які давали б російському народові право ставити себе як у теорії, так і в практиці у надрядне становище щодо інших, неросійських народів / "старший брат", "великий", "найвидатніша нація" і т.д. Ми також ніколи не погодимося з "теорією" про "керівну роль" росіян щодо неросійських народів, що її нібито завдяки своїм "високим" якостям мав відограти російський народ на протязі історії і відограв в сьогоднішньому Советському Союзі, про що так багато говорять сьогодні більшовицькі імперіялісти. Ці "теорії" продумали сьогодні сталінські вельможі для виправдання

свого імперіялізму, для прикриття своєї колоніальної системи гноблення і експлуатації, для обдурювання, отруєння расистським дурманом російського народу.

Ми, українці, не можемо погодитися на ці "теорії" ще й тому, що вони створюються часто за рахунок присвоєння найсвітліших сторінок нашої історії /цілий період Київської Руси і Галицько-Волинського князівства/ і культури /напр., "Руська Правда", "Слово о полку..."/, шляхом свідомого применшування наших власних здобутків /все, що маємо, досягнене за "допомогою" російського народу/ і жахливої фальсифікації історичної правди /напр., Переяславський договір, Мазепа, Визвольні Змагання 1917-20 рр. і тепер/, бо це є метою прищеплювати українському народові почуття неповноцінності і русифікувати його. Ми виступаємо проти расистської пропаганди вищости російського народу, бо вона веде до розпалювання російського шовінізму в масах і тим самим створює труднощі для справжньої співпраці між українським і російським народами, бо вона полегшує большевицьким імперіялістам використовувати російські працюючі маси в своїх антинародних цілях.

Як сказано, отже, ОУН бореться не проти російського народу, а проти російських імперіялістів, проти усіх тих, які поневолюють або допомагають поневолювати ім.

Носієм російського імперіялізму сьогодні є більшовицька партія – ВКП/б/, яка сьогодні вже фактично оформилася в окрему експлуататорську класу – більшовицьких вельмож. Цю нову класу експлуататорів очолює сталіноцька кліка. Звичайно, частина членів ВКП/б/ не стоїть на імперіялістичних позиціях, але це не змінює імперіялістичного характеру цієї класи як цілості. Дворянське середовище також видало цілий ряд борців проти царського самодержавства /напр., декабристів, Герцена і інших/, але ці одиниці не змінили імперіялістично-експлуататорської суті своєї класи. Класа більшовицьких вельмож – це чисто імперіялістична класа, яка поневолює мільйони неросійських народів, яка в результаті перемоги над своїм конкурентом – гітлерівською Німеччиною – загарбала країни Центральної і Південно-Східної Європи, а зараз готується до загарбання цілого світу. З соціалізмом і комунізмом вона нічого спільного не має. Вона використовує їх як прикриття для свого розбійницького імперіялізму і як засіб для розбудови своїх агентур по всіх країнах світу. Більшовицькі імперіялісти – це прямі спадкоємці і продовжувачі кривавого діла царських імперіялістів. Тому ми боремося не тільки проти кремлівської верхівки, проти самої сталінської кліки, а проти класи більшовицьких вельмож у цілому, як класи імперіялістичної, класи експлуататорської.

Так оамо ця обставина, що в складі кляси большевицьких вельмож є також українці, білоруси, грузини і інші, ні трохи не зміняє її російсько-імперіялістичного характеру. Одна частина цих "инородческих" членів кляси большевицьких вельмож – ворошилови, коротченки – цілковито денационалізується, русифікується і входить в її ряди разом з росіянами, так, як колись входили кочубеї до російського дворянства, а вишневецькі до польських магнатів. Друга частина – гречухи, тичини, хоч і не асимілюється, входить до большевицької кляси на основі вислужництва, як всякі менші і більші кисілі і барабаші. І одні і другі служать із притаманною ренегатам відданістю. І проти других ми активно боремося.

Щодо російського народу, то большевицька кляса визискує його соціально, так як експлуатували його колись поміщики і капіталісти. Кляса большевицьких вельмож поставила російські працюючі маси в становище новітніх рабів, придавлених важким ярмом деопотизму і експлуатації. Вони позбавили його будь-яких громадянських і політичних прав. Російський народ не приймає жодної участі в керівництві державою, а про демократію хіба лиш мріяти може.

Але грубою помилкою було б думати, що ця обставина оставить російський народ в цілому у вороже становище до кляси большевицьких експлуататорів чи до російського імперіялізму взагалі. Так

може б повинно бути, так хотілося б щоб було, та так, воно не є. Кляса польшевицьких вельмож тісно зв'язує зі собою значну частину російського народу, приділяючи їй функції імперіялістичних прикажчиків і гайдуків /в армії, в МВД, МГБ, адміністрації, господарстві, а також у культурно-освітній діяльності і профспілках/, ділячись плодами свого імперіялістичного грабежу. Знову ж, невідомі російські народні маси вона обманює /і не без успіху/ облудною пропагандою расизму, деморалізує шовінізмом і цим шляхом ставить їх на свої послуги. Це їм вдається тим легше, що вона одночасно безпощадно знищує всіх, хто міг би і хто мав би відвагу розкрити масам очі та показати їм, що являє собою і що має метою вся ця пропаганда про "найвидатнішість" і "керівну роль" російського народу.

На прикладі німецького народу ми наочно бачимо, якого жахливого спустошення і руїнницького впливу в масах dokonує імперіялістична пропаганда. Німецькі маси одурманені расизмом, захоплені привабливими імперіялістичними плянами про панування над іншими народами, до того ж підкріплені початковими великими воєнними успіхами, пішли за Гітлером і його бандитською зграєю. Аналогічне явище маємо і в випадку російського народу. /Коли б так сталося що російський народ в цілості дав би себе захопити теперішньому шовіністичному курсові і цілковито підтримав те-

перішню большевицьку шовіністично-імперіялістичну політику, то на цьому шляху його спіткає така доля, яка сьогодні зустріла німецький народ за його підтримку Гітлера./

Стже, не ототожнюючи російського народу з російськими імперіялістами, ми не сміємо випускати з уваги той факт, що класа большевицьких вельмож виступає проти нас ширшим фронтом. В цьому фронті знайшлися, побіч большевицьких вельмож, також сотні тисяч гайдуків і прикажчиків большевицьких імперіялістів /переважну більшість, яких становлять росіяни/ та значна частина російських народних мас, збаламучена большевицькою шовіністичною пропагандою. Не враховувати цього, значить попадати в небезпечну ілюзію, яка привела б нас до недооцінки сил ворога, з яким нам треба боротися.

Крім цього не можна забувати, що коріння імперіялізму глибокі, що вони не тільки міцно сидять в імперіялістичних класах, але що ці коріння запускаються і в народну гущу. Треба пам'ятати, що російський народ віками привчався і сьогодні далше привчається до гноблення інших народів, що він деморалізувався, а сьогодні деморалізується, як ніколи дотепер своїми імперіялістичними кліками. А все це чейже ж не лишається без наслідків, все це власне створює найсприятливіший ґрунт для посізу імперіялізму в масах і до його закорінення в них.

Не можна легковажити також і того факту/бо і він сприяє імперіялізмові/, що російський народ не жив ще на протязі своєї історії вільним життям, що він не знає смаку волі людини і громадянських прав, що в Росії як писав Герцен, "правно не имеет ни пристрастия к равенству, ни емкости /підкр. Герцена/ в свободе. Это так и ведет от аракчеевского императорства к императорству пугачевскому" /А. І. Герцен, "Избранные философские сочинения" ОГИЗ соцгегиз 1940 г./.

Ми можемо додати, що це власне привело і до сталінського імператорства. Боротьба російського народу проти самодержавства, поміщиків і капіталістів за соціяльне визволення, його революційний порив в 1917 р. не закінчилися здобуттям визволення, порванням пут деспотизму, соціяльного визиску і рабства. З-під визиску поміщиків і капіталістів він попав під визиск большевицьких паразитів. Замість царя імператора має сьогодні генераліссімуса імператора. Коли б російський народ не жив віками в деспотизмі, коли б у нього були скількинебудь демократичні традиції державного життя, він не попав би так легко в залежність від своїх імперіялістичних кляс, він не дозволяв би їм так скоро запрягати себе до імперіялістичного воза. І про це нам треба пам'ятати, бо це й сьогодні дозволяє большевикам-імперіялістам легко використовувати російські маси для своїх

імперіялістичних плянів.

Впливи імперіялізму та шовінізму так сильні, що від них часто не можуть звільнитися навіть передові одиниці. Напр., Белінський, який ненавидів царизм всією душею, до кінця життя не змінив свого ворожого наставлення до української мови і літератури і найганебніший спосіб нападав на Гребінку і Шевченка за те, що вони писали українською мовою. А що ж в такому разі говорити про людей несвідомих, здеморалізованих імперіялізмом? Якже ж трудніший до переборення вплив імперіялізму в них. А вплив цей виступає в найрізномордніших виявах, він просякає життя народу і одиниці у всіх ділянках. Імперіялістом чи його лакеєм стає той росіянин, який виступає проти перебування СРСР на незалежні держави всіх народів, який відмовляє українському народові в праві на побудову самостійної держави, який проти відділення України від Росії, який заперечує колоніальний характер сьогоднішньої УРСР, який якнебудь виступає проти революційно-визвольної боротьби українського народу: стріляє в українських повстанців, революціонерів, називає їх бандитами, знущається над українським населенням, тероризує його, мордує за його участь у визвольній боротьбі. Імперіялістом чи його лакеєм стає той кожний росіянин, який схвалює і якнебудь підтримує большевицьку колоніально-експлуататорську політику в Україні, який

грабує багатства України, який використовує працю українських працюючих мас, який іде в Україну, щоб колонізувати її, щоб зайняти коштом українців кращі посади, який поводить себе в Україні по колонізаторськи, як "отарший брат", який відносився до українського народу як до завойованого, підбитого. Імперіялістом чи його лакеєм стає той росіянин, який отітє на становищі рудифікаторської політики в Україні, який погоджується з сьогоднішнім расистсько-шовіністичним курсом большевицької політики, хто поділяє погляди про неповноцінність українського народу і намагається почуття неповноцінності прищеплювати українським народним масам. І проти таких людей ми, очевидно, мусимо боротися, оскільки вони з'являються російськими імперіялістами чи стоять на послугах у них.

Про вкоріненість імперіялізму нам треба пам'ятати не тільки сьгодні, коли ми боремося за знищення російського імперіялізму, але й тоді, коли цей імперіялізм буде знищений. Бо й тоді ще довго грозитиме небезпека повороту імперіялізму серед російського народу.

І про все це повинні пам'ятати не тільки український і всі інші поневолені народи ССРСР, але також і російський народ. Він мусить усвідомити собі, що російський імперіялізм є причиною його важкого становища на протязі цієї його історії. Власне російський імперіялізм був і є причиною жхливої

нужди і відсталості російських працюючих мас, бо він спрямовував і спрямовує всю народну енергію, працю і матеріальні багатства на загарбницькі війни і розкішне життя експлуаторських класів, а не на повний розвиток матеріального і духовного життя народу. Це ж російські імперіялісти гонили і гонять народні маси в численні загарбницькі походи, на придушення інших народів, ганьбили і ганьблять ім'я російського народу. Доки російський народ не знищить своїх імперіялістів і не звільниться від імперіялістичних впливів, доти він ніколи не заживе як вільний народ, доти він буде приречений на рабське життя серед жахливої експлуатації, насильства і безправ'я, доти він і надалі лишиться єдиним народом у світі, який ніколи не жив бодай до деякої міри демократичним життям.

Сто років тому назад /1851 р./, коли Росія жила в такому ж деспотизмі, як і сьогодні, тільки під іншими деспотами і в інших формах, великий патріот російського народу Герцен писав: "Якщо Росія може миритися з існуючим порядком речей, то вона не буде мати майбутнього, на яке ми надіємося. Якщо вона буде далі крокувати по петербурзькому шляху, або якщо вернеться до московських традицій, то вона не буде мати іншого призначення, як накидатися на Європу, як напівварварська, напіврозбещена орда, руйнувати цивілізовані країни і, нарешті, згинуть серед за-

Гального спустошення" /А. І. Герцен:
"Избранные философские сочинения", ОГИЗ
соцэегиз 1940 р., - підкр. наше/.

Які ж актуальні ці глибокі слова
Герцена сьогодні, його побоювання нині
такі близькі до здійснення! Большеви-
цькі імперіялісти ведуть російський
народ далі по імперіялістичному пе-
тербурзькому шляху, повернувши одно-
часно до московських традицій. Тим са-
мим вони ще певніше ведуть його до за-
гибелі передбачуваної Герценом. Сталін
готовить російському народові ще гіршу
долю, як зготував німецькому Гітлер. І
це повинні усвідомити собі всі росій-
ські патріоти, увесь російський народ!

Перебито 1950 р.

